

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐπὶ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀναγνώσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΤΗΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ δραχμαὶ 100. Ἐξάμηνος
δραχ. 55. Τρίμηνος δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50.—
Ἀμερικῆς δολλάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἐν γένει
τῶν ἑλλων Κρατῶν σελλίνια 10.

Ἐξάμηνιοι καὶ Τρίμηνιοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συν-
δρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδὴποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 38ος

Ἀθῆναι 13 Δεκεμβρίου 1930

Ἔτος 53ον.—Ἀριθ. 2

ΜΙΑ ΣΚΛΗΡΗ ΤΙΜΩΡΙΑ

Σ' ἓνα ὄρεινὸ χωριὸ τῆς Σικωτίας διη-
γούνται τὴν ἀκόλουθον ἱστορίαν.

Ἦταν ἓνας ἄρχοντας ποὺ εἶχε ἓνα
μοναχοπαῖδι, τὸν Ἀλαῖν. Κι' αὐτὸς κι'
ἡ γυναῖκα του ἄλλη ἐγνοία δὲν εἶχαν,
παρὰ τὸ πῶς νὰ τὸ ἀναθρέψουν καὶ νὰ
τοῦ δώσουν καλὰς ἀρχές. Μὰ φαίνεται
πῶς τὸ παιδί ἦταν ἀπὸ φυσικὸ τοῦ κα-
κο κι' ἀνυπότακτο, κι' οἱ κόποι τοὺς
πήγαιναν χαμένοι.

Ἡ χειρότερη συνήθειά του ἦταν νὰ
περιγεῖται τὸν κόσμον, κι' ἰδίως ἐκείνους
ποὺ εἶχαν κανένα φυσικὸ ἐλάττωμα. Αὐ-
τὸ εἶχε δώσει ἀφορμὴ σὲ πολλὰ ἐπεισό-
δια, κι' ὁ πατέρας του κινδύνευε πολ-
λὰς φορὲς νὰ ἔχει σοβαρὰς ἱστορίες μὲ
σπουδαῖα πρόσωπα, ποὺ ὁ γιὸς του τὰ
εἶχε περιγελάσει μὲ ἀπρεπὰ λόγια. Μὰ
τὴν πιὸ σοβαρὴν ἱστορίαν καὶ τὴν πιὸ σκλη-
ρὴν τιμωρίαν τὴν πέρασε ὁ ἴδιος ὁ Ἀλαῖν.

Μιά μέρα, ἐκεῖ ποὺ ἐπαιξε μὲ τ' ἄλ-
λα τὰ παιδιὰ στὸ δρόμον, μιὰ γριὰ ζα-
ρωμένη καὶ σκυφτὴ ἤρθε καὶ κάθησε στὴν
ὀχτιά τοῦ δρόμου καὶ δειλὰ-δειλὰ ζήτη-
σε ἀπὸ τὰ παιδιὰ μιὰ μικρὴ βοήθεια.

— Δὲ μᾶς ξεφορτώνεσαι, κυρά μου!
τῆς φώναξε ὁ Ἀλαῖν.

Κι' ὕστερα, σκάζοντας στὰ γέλια, εἶπε:

— ὦ! κοιτάξτε τη, ἔχει καμπούρα
ρα! Κοιτάξτε τη, ἔχει γαῖδουρινὰ αὐτιά!

Ἡ γριὰ σηκώθηκε τότε κι' ἔφυγε.

Ἀλλὰ πρὶν φύγει, γύρισε μιὰ στιγμὴ στὸ

παιδί καὶ μουρμούρισε κάτι σὰν κατάρα.

Σὲ λίγες μέρες, ὁ ὑπηρέτης ποὺ ἔν-
τυνε τ' ἀρχοντόπουλο, τοῦ εἶπε:

— Ἀφέντη, μοῦ φαίνεται πῶς τ' αὐ-
τιά σας εἶναι λιγάκι φουσκωμένα. Μή-
πως παλαίψατε μὲ κανένα φίλο χτέες;

— Ὁχι, δὲν πάλαψα μὲ κανέναν, ἀ-
πάντησε ὁ Ἀλαῖν. Δὲ βλέπεις καλὰ σή-
μερα.

Ἀλλὰ τὴν ἄλλη μέρα, ἡ μητέρα του
τοῦ εἶπε ξαφνικά:

— Μὰ τί ἔχουν τ' αὐτιά σου, παιδί
μου, ποὺ εἶν' ἔτσι κόκκινα καὶ φουσκω-
μένα;

— Δὲν ἔχουν τίποτα, μητέρα, ἐγὼ τὰ
αἰσθάνομαι ὅπως καὶ πρὶν. Τί ἐπάθατε
ὅλοι σας;

«Ντρεπόταν νὰντικρύσῃ τὸν κόσμον...»
(Σελ. 13, στ. γ'.)

Ὡστόσο, οἱ φίλοι του ἄρχισαν νὰ σι-
γοψιθυρίζουν μεταξύ τους:

— Κοιτάξτε τ' αὐτιά τοῦ Ἀλαῖν!

Ὅσο πᾶνε καὶ μεγαλώνουν!

Ἐνας, πιὸ τολμηρὸς, τοῦ εἶπε γε-
λώντας:

— Δὲ μοῦ λές, σοῦ τὰ τραβοῦν πολὺ
τ' αὐτιά, ποὺ μεγάλωσαν ἔτσι δά;

Ὁ Ἀλαῖν ἄρχισε τότε ν' ἀνησυχεῖ
ὅτι κάποια ἀρρώστια τὸν εἶχε χτυπήσει.

Ἐτρεξε στὴ μητέρα του καὶ ζήτησε νὰ
φέρουν τὸ γιατρὸ νὰ τὸν κοιτάξῃ.

Μὰ πολλοὶ γιατροὶ ἤρθαν καὶ κανεὶς
δὲ μπόρεσε νὰ καταλάβῃ τί ἦταν αὐτὸ
τὸ κακό. Τότε ὁ ἄρχοντας εἶπε νὰ τοῦ
τὰ κόψουν, γιατί δὲν ἤθελε νὰ χεῖ παιδί

«— Ἀλαῖν, σὲ συγχωρῶ...»
(Σελ. 14, στ. α'.)

μὲ αὐτιά ποῦμοιαζαν σὰν τοῦ γαϊδάρου.

Καθὼς τᾶκουσε αὐτὸ ὁ Ἀλαῖν, τὸν
πῆρε ὁ φόβος καὶ κρύφτηκε στὸ δάσος.
Ντρεπόταν ν' ἀντικρύσῃ τὸν κόσμον καὶ
τὰλλα παιδιὰ, κι' ἔμενε ἐκεῖ ὅλη τὴν
ἡμέρα καὶ γύριζε νύχτα στ' ἀρχοντικό
του.

Ἐνα πρωτὶ, ἀπάντησε στὸ μονοπάτι
ἓναν ξυλοκόπο, ποὺ κουβαλοῦσε ἓνα βα-
ρὺ δεμάτι ξύλα, στεναρίζοντας:

— Ζωὴ κι' αὐτή, νὰ κουβαλεῖς σὰν
τὸ ζῶον, νὰ σοῦ κόβεται ἡ μέση! Καλύ-
τερα νὰ πέθαινα, παρὰ ποὺ κάνω τέτοια
ζωή!

Ὁ Ἀλαῖν, ξεχνώντας τὴ θλίψη του,
πλησιάζει τὸν ξυλοκόπο.

— Δός μου ἔδω τὴ ζαλιά, νὰ στήν
πᾶω ἐγὼ ὡς τὸ σπίτι σου.

Καὶ πῆρε ἀπάνω του τὰ ξύλα καὶ τὰ
κουβάλησε ὡς τὴν καλύβα τοῦ φτωχοῦ
ἀνθρώπου.

— Εὐχαριστῶ, παιδί μου, ὁ θεὸς νὰ
σ' ἔχει πάντα χαρούμενο! εὐχήθηκε ὁ
ξυλοκόπος.

Κι' ὁ Ἀλαῖν εἶπε ἀπὸ μέσα του:

— Ἀχ, ἂς ἐπιανε αὐτὴ ἡ εὐχή!

Ὅταν ἀνοίξε ἡ πόρτα τῆς καλύβας,
φάνηκαν τρία, τέσσερα παιδιὰ καὶ πίσω
τοὺς ἡ μάνα, μιὰ γριὰ ζαρωμένη καὶ
σκυφτὴ ἀπὸ τὰ βόσκανα. Καὶ τότε ὁ Ἀ-
λαῖν ξαφνισμένος ἀναγνώρισε τὴ γριὰ ἐ-
κείνη ποὺ τὴν εἶχε περιγελάσει τὴν τελευ-
ταία φορὰ καὶ ποὺ τὸν εἶχε καταραστεῖ.
Αἰσθάνθηκε ξαφνικὰ τύψη καὶ μετάνοια

«— ὦ, κοιτάξτε τη! ἔχει καμπούρα!»
(Σελ. 13, στ. α'.)

κι' έπεσε στα πόδια της γριάς, ψιθυρίζοντας:

— Συχωρέστε με, συχωρέστε με για ό,τι σας είπα. Μετανοιώνω τώρα με όλη μου την καρδιά.

Ο ξυλοκόπος τότε και τα παιδιά παρακάλεσαν τη γριά, που ήταν μάγισσα, να τόν συχωρέσει, κι' εκείνη είπε:

— Αλαίν, σέ συγχωρώ, γιατί-ή μετάνοιά σου είναι αληθινή και γιατί έδειξες πώς έχεις καλή καρδιά. Πέρνω λοιπόν πίσω την κατάρα μου.

Μονομιάς τ' αὐτιά χάθηκαν και τ' αργχοντόπουλο έφυγε από την καλύβα, αφού έδωσε υπόσχεση να τούς βλέπει συχνά και να τούς βοηθεί. Γύρισε λοιπόν γεμάτος χαρά στο παλάτι του, όπου όλοι τον δέχτηκαν μ' ένθουσιασμό.

Δέν ξαναείπε λόγο χλευαστικό, κι' όταν έβλεπε αδύνατους κι' ανάπηρους, έτρεχε να τούς βοηθήσει όσο μπορούσε.

(Απ' τὸ Γαλλικὸ) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΧΙΛΙΑ ΜΥΡΙΑ

ΤΟ ΓΕΥΜΑ ΤΟΥ ΜΟΛΝΑΡ

Ο Μολνάρ, θεατρικός συγγραφέας που ζει κι' εργάζεται στη Βιέννη, έχει σήμερα τις μεγαλύτερες επιτυχίες και κερδίζει πάμπολλα από τα έργα του. Έδρατος όμως την καταγωγή, φημίζεται και για την τοιγγοεινιά του.

Ύστερ' από κάθε θεατρική του επιτυχία, συνηθίζει να δίνει ένα γεύμα στους φίλους του. Έπειδή όμως οι επιτυχίες του είναι πολλές κι' οι φίλοι του περισσότεροι, παρατήρησε ότι τα συχνά αυτά γεύματα του κόσιζαν ακριβά, και σκέφτηκε πώς θα μπορούσε να τού κοστίζουν φτηνότερα...

Έτσι, για τὸ τελευταίο που έδωσε, σοφίστηκε τὸ ακόλουθο τέχνασμα, αντίξιο και τὸ Ἐδραίου μὰ και τὸ συγγραφέα τῶν ἀμύμητων ἐκείνων κωμωδιῶν: Σ' έναν ἀπὸ τούς φίλους εἶπε:

— Ναί, θὰ σὰς κάμω κι' αὐτὴ τὴ φορά γεῦμα, ἀλλὰ... ὅ,τι φάει καθένας σας, θὰ τὸ πληρώσω. Ἄς τους, μὴν τούς τὸ πῆς. Θὰ τὸ μάθουν στὸ τέλος.

Φυσικά, ὁ φίλος τῶπε και σὲ δυὸ τρεῖς ἄλλους, αὐτοὶ σ' ἄλλους τέσους, κι' ἔτσι τῶμαθαν ὅλοι. Πῆγαν ὅμως στὸ γεῦμα, γιατί ἦταν πιά καθιερωμένο. Μόνο πὸν καθένας κοίταξε, ἀφου θὰ πλήρωνε, νὰ φάῃ ὅσο τὸ δυνατό λιγώτερα και φτηνότερα...

Φαντασθῆτε τώρα τὴ φούρκα τους γι' αὐτὴ τὴν οἰκονομία, ὅταν στὸ τέλος ἄκουσαν τὸ Μολνάρ νὰ φωνάζῃ μεγαλοπρεπῶς:

— Γκαρσόν, λογαριασμὸ γενικὸ!

— Μπὰ! ἔκαμαν μερικὸί. Ἐσὺ θὰ τὰ πληρώσῃς ὅλα; Ἐμεῖς νομίζαμε πὼς θὰ πληρώσῃ καθένας τὰ δικά του.

— Ὅχι δά! ἀποκρίθηκε ὁ Μολνάρ με ἀξιοπρεπέστατο χαμόγελο. Ποῖος σὰς τῶπε;... Ἐγὼ ἀστειεύθηκα.

Έτσι ὁ συγγραφέας ἔκαμε ὅπως πάντα τὸ ἐπινίκαιο γεῦμα στοὺς φίλους, ἀλλ' αὐτὴ τὴ φορά. με τὸ ἐξυπνότητο τέχνασμα του, τὸν κόστισε τὰ μισά.

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

Ο ΣΚΥΛΟΣ ΤΗΣ ΜΙΜΙΚΑΣ

ΔΙΗΓΗΜΑ

Ἡ Μιμίκα ἔχει ἓνα φίλο. Ἐνα πολὺ στενὸ φίλο. Τὸ Μπουμπούκο τὸ σκύλο της.

— Μπουμπούκο, ἔλα νὰ παίξουμε!.. Μπουμπούκο μου, φέρε μου τὰ παπούτσια!.. Μπουμπούκο, κάνε μιὰ τούμπα!

Κι' ὁ Μπουμπούκος παίξει, κάνει δουλειὰς και... τούμπες!

Σήμερα ὁ Μπουμπούκος εἶναι πολὺ λυπημένος. Γρυλίζει παραπονιάρικα και κάθεται κουλουριασμένος στὰ πόδια τοῦ κρεβατιοῦ τῆς Μιμίκας.

Ἡ Μιμίκα εἶναι ἄρρωστη. Οὔτε παίξει, οὔτε γελάει, οὔτε ζητάει τὰ παπούτσια της. Τὰ ποδαράκια της εἶναι παγωμένα, μ' ὅλες τίς ἀφράτες και ζεστὲς κουβέρτες πὸν τῆς ἔχει ρίξει ἡ μαμμά.

Ο Μπουμπούκος εἶναι λυπημένος και ξαφνιασμένος. Γιατὶ δὲ σηκώνεται τελοσπάντων αὐτὴ ἡ Μιμίκα; Κι' εἶναι τόσο ὠραία σήμερα στὸ περιδόλι!

Ο Μπουμπούκος βρήκε και μιὰ μεγάλη κάμπια πὸν τὴν τραγάνισε... κι' ἡ Μιμίκα νὰ κάθεται κλεισμένη; Τί τὴν πιάνει;... Ἐφχνικά τὸυρχεταί μιὰ ἰδέα: μήπως ἐπειδὴ δὲν ἔχει τὰ παπούτσια της κάθεται στὸ κρεβάτι;

— Γάβ;... τὰ παπούτσια σου θέλεις; Γάβ;...

— Ἀ, Μπουμπούκο, μὴ φωνάζεις, με ζαλίζεις!..

Μὰ ὁ Μπουμπούκος δὲν κατάλαβε καλά.

— Γάβ!... θὰ στὰ φέρω!

Τρέχει στὴν ἄλλη κάμαρα και σὲ λίγο γυρίζει κρατώντας στὰ δόντια του δυὸ παράταιρα παπουτσάκια.

— Γάβ!... νὰ τα, σοῦ τᾶφερα!.. Σήκω!..

Και τῆς τ' ἀκουμπάει πάνω στίς ἀφράτες κουβέρτες.

— Μαμμά! ἔλα νὰ δῆς! Τὸν καίμενο τὸ Μπουμπούκο μου. Μοῦφερε τὰ παπουτσάκια, γιὰ νὰ σηκωθῶ βέβαια.

Ἡ μαμμά ἔρχεται, φιλάει τὴ Μιμίκα... — Σκεπάσου χρυσὸ μου, μὴ κρυώσεις!

Πέρνει τὰ παπουτσάκια και βγάζει τὸν Μπουμπούκο, εὐγενικά, ἔξω ἀπὸ τὴν κάμαρα. Δὲν πρέπει νὰ ζαλίζεται ἡ Μιμίκα.

Οἱ μέρες περνᾶνε. Μὰ ἡ φιληνάδα τοῦ Μπουμπούκου δὲν σηκώνεται. Τώρα εἶναι διαρκῶς πεσμένη ἀνάσκελα, με μιὰ κόκκινη φούσκα στὸ κεφάλι.

— Γάβ; τί περίεργο παιχνίδι εἶναι αὐτό; ρωτιέται ξαφνιασμένος ὁ Μπουμπούκος. Τώρα δὲν τὸν προσέχουν, τὸν

ἀφίνουν νὰ κάθεται στὴν κάμαρα και νὰ ρωτᾷ πὸν και πὸν διακριτικὰ τὰ νέα τῆς Μιμίκας:

— Γάβ! πότε θὰ σηκωθῇ;...

Μὰ ἡ Μιμίκα δὲ σηκώνεται. Δὲ θὰ σηκωθῇ ποτέ. Μιὰ μέρα, ἓνα πρωτὶ, φέρανε πάρα πολλὰ λουλούδια στὴ Μιμίκα. Μὰ πόσα εἶναι, Θέ μου!... Ὁ Μπουμπούκος δὲ μπορεῖ νὰ καταλάβῃ τί θὰ τὰ κάνῃ ὅλ' αὐτὰ τὰ λουλούδια ἡ Μιμίκα.

Όταν πῆγαιναν μαζί στὸν κῆπο, ἡ Μιμίκα ἔκοβε πάντα λίγα τριαντάφυλλα, ἓνα, δυὸ, τρία τὸ πολὺ... τὰ κάρφωνε στὴν ποδίτσα της και καμάρωνε. Πότε-πότε ἔδινε κι' ἓνα στὸ Μπουμπούκο.

— Γάβ!... εὐχαριστῶ! τῆς ἔλεγε...

Μὰ τώρα τόσα πολλὰ λουλούδια;... Τόσα πολλὰ; Τί νὰ τὰ κάνῃ;...

Τὴ Μιμίκα τὴ βγάλανε ἀπ' τὴν κάμαρά της. Τὴν πῆγανε στὴ μέση τῆς σάλας, με τὰ μύρια λουλούδια γύρω της.

— Γάβ;... γιατί;... ρωτᾷ ὁ Μπουμπούκος. Μὰ κανένας δὲν τοῦ ἀπαντᾷ, τί περιφρόνηση εἶν' αὐτὴ, καλέ;...

Όλοι κλαῖνε. Γρυλίζει παραπονιάρικα κι' ὁ Μπουμπούκος. Κοιτάει κλεφτὰ τὴ Μιμίκα. Κοιμάται.

— Γάβ!... Δὲ θὰ ξυπνήσῃς; Γάβ!... Μίλα λιγάκι!..

Μιλὰ ἡ Μιμίκα. Λέξη.

Νὰ ὅμως πὸν θὰ τὴν πάνε περίπατο τὴ Μιμίκα! Ναι, καλέ, τὴ βγάζουν ἔξω. Μόνο, τί παράξενο! Δὲν πᾶει με τὰ πόδια της περίπατο. Μόνο πὸν τὴν ἔχουν σ' ἓνα μακρύστενο κουτί. Ὅλο και παράξενα θὰ βλέπῃ σήμερα ὁ Μπουμπούκος:

— Γάβ;... πὸν τὴν πᾶτε, καλέ;... Γάβ!... Σταθῆτε νᾶρθῶ κι' ἐγὼ νὰ δῶ, πὸν τὴν πᾶτε τὴ φίλη μου. Γάβ!...

Και τρέχει, τρέχει ὁ Μπουμπούκος πίσω ἀπ' τὴ συνοδεία.

Δὲν πῆγαν μακριά. Στὴν ἄκρη τοῦ χτήματος εἶναι μιὰ ἐκκλησουλά. Δίπλα ἓνα ψηλὸ μαῦρο κυπαρίσσι.

— Γάβ! Τί ψηλὸ... Δὲ βλέπω τὴν κορφὴ του, λέει ὁ Μπουμπούκος.

Ἐκεῖ, κάτω ἀπ' τὸ κυπαρίσσι, σκάφαν βαθιά, βαθιά κι' ἔκρυψαν τὴ Μιμίκα.

— Γάβ!... Γάβ!... Τί κάνετε;... Τί κάνετε, ἄνθρωποι, ἐκεῖ;

Μὰ τὸν διώχνουν βιαστικά, μακριά... νὰ γαυγίξῃ, τέτοια ὦρα;

Ο Μπουμπούκος εἶδε καλά πὸν τὴν ἔκρυψαν τὴ φίλη του, και τὴ νύχτα κατὰ τὰ μεσάνυχτα, πῆγε σιγά-σιγά με τὴν οὐρὰ χωμένη κάτω ἀπὸ τὰ σκέλια, πῆγε σιγά-σιγά και πένθιμα, δίπλα στὸ ἐρημικὸ τὸ κυπαρίσσι.

— Γάβ!... ἔννοια σου, Μιμίκα! Γάβ! θὰ σ' ἐλευθερώσω!

Βγάζει βιαστικά τὰ λουλούδια και τὰ στεφάνια πὸν σκεπάζουν τὴ Μιμίκα.

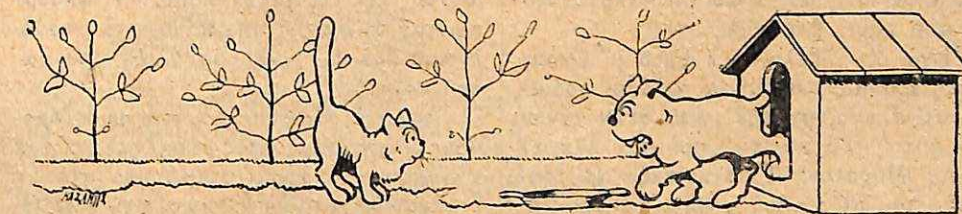
ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΕΝΟΣ ΓΑΤΟΥ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Β'.

Ἄλλὰ ποῖος μένει αἰῶνια μωρό; Ἐτσι κι' ἐγὼ μεγάλωνα σιγά-σιγά και μάθαινα τὸν κόσμον και τὰ πράγματά του. Ἀνάμεσα στᾶλλα, και μάλιστα ἀπὸ τὰ πρῶτα, ἔμαθα νὰ πᾶνω ποντίκια. Παραμόνευα κρυμμένως, πότε πίσω ἀπ' τὸ τσόκαρό μου, πότε πίσω ἀπὸ κανένα καλάθι ἢ σακί, και μόλις ἔβγαине κανένα, ὀρμούσα ξαφνικά και τᾶρπαζα με τὰ νύχια μου, πρὶν προφτάσῃ νὰ χωθῇ στὴν τρύπα του ἢ στὴ φάκα. Μερικά ἀπ' αὐτὰ ἦταν μεγάλα σχεδὸν σὰν και μένα. Κι' ὅμως δὲν τὰ φοβόμουν καθόλου. Ἐκεῖνα δὲ ντρέπονταν τὸ μπῶί τους και με φοβούνταν, ἔμένα, ἓνα μικρὸ ἀκόμα γατάκι! Μὰ γι' αὐτὸ ἴσα-ἴσα μπορούσα νὰ τὰ πᾶνω. Ἄν δὲν ἦταν τόσο δειλά, θὰ παλεύαμε σὰν ἄντρες και... ὅποιος νικούσε.

Ὅστοςό ἦταν και ζῶα πού, ὅσο ἄφοβος κι' ἂν ἦμουν, τὰ φοβόμουν κι'

ἐγὼ... με τὸ δίκιο μου. Παραδείγματος χάρι, ὁ Τόπ, τὸ χοντροὸ μπουλντόκ τοῦ σπιτιοῦ, πὸν εἶχε δικὸ του σπιτάκι στὸν κῆπο. Σπάνια, καθὼς ἔξερετε, συγκάνουν γατιά και σκυλιά. Τὶς περισσότερες φορές τὰ χωρίζει μιὰ ἀμοιβαία ἔχθρα κι' ἀντιπάθεια. Γι' αὐτὸ κι' ὁ Τόπ, χωρὶς νὰ τοῦχω κάνει τίποτα, δὲν μπορούσε νὰ με χωνέψῃ και μόλις μ' ἔβλεπε μπροστά του, ἀγρίευε φοβερὰ και με γαύγιζε σὰ λυσσασμένος.

Μὰ κι' ἐγὼ δὲν πῆγαινα παρακάτω. Ὁ, ναί, ἀγρίευα κι' ἐγὼ, φούσκωνα ὅλος, σήκωνα τὴ ράχη μου ὡς ἐκεῖ-πάνω και τοῦκανα μέσ' στὰ μούτρα: Πούφ! πούφ!... Τότε ὁ Τόπ ὀρμούσε, κι' ἐγὼ, φοβισμένος, τᾶρπαζα στὰ πόδια και γλύτωνα.

Ἐ, και νὰ μ' ἔβλεπε ἀπὸ κανένα μέρος κάποιο ἀπὸ τὰ ποντίκια πὸν τὰ κυ-

νηγοῦσα κι' ἐγὼ! «Ἄα!» θᾶκανε με τὴ μεγαλύτερη εὐχαρίστηση. «Καλὰ νὰ πάθῃς, παλιο-Χιόνη, φοβητσιάρη! Βοήκεις και σὺ τὸ μᾶστορό σου!»

Μιὰ μέρα, πὸν εἶχα κατεβεῖ στὸν κῆπον και τριγυρίζα γιὰ πεταλούδες και σπουργίτια, βρέθηκα, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβω, κοντὰ στὸ σπιτάκι τοῦ Τόπ. Δὲν πρόφτασα νὰπομακρυνθῶ, ὅταν ὁ κακὸς σκύλος, πὸν με εἶχε μυριστεῖ, πετάχτηκε ἀπὸ μέσα και με κυνήγησε.

— Γάβ! γάβ!—Πούφ! πούφ! Καὶ τὸ βάξω στὰ πόδια.

Ἄλλες φορές, ὁ κακὸς σκύλος με κυνηγοῦσε μόνο ἴσως γιὰ νὰ με φοβίσῃ. Κι' ἄμα ἐγὼ τρέχοντας ἀπομακρυνόμουν πολὺ, ἡ πρόφτανα νὰ σκαρφαλῶσω σὲ κανένα δέντρο, μᾶφινε και γύριζε πίσω. Αὐτὴ τὴ φορά ὅμως φαίνεται πὼς τᾶβαλε πείσμα νὰ με πιάσῃ, νὰ με πνίξῃ. Ἐτσι με πῆγε κυνηγώντας ὡς τὴν ξόπορτα. Κι' ἐπειδὴ δὲν μπορούσα πιά οὔτε σὲ δέντρο νὰ σκαρφαλῶσω, οὔτε πουθενὰ νὰ τρυπώσω, ἀναγκάστηκα νὰ πεταχτῶ ἔξω στὸ δρόμο και νὰ ἔξακολουθήσω τὴν τρεχάλα.

Ὁ Τόπ πάντα ἔσπῳ μου. Ἄχ! θὰ μ' ἔφτανε; θὰ μᾶρπαζε; θὰ μ' ἔπνιγε;...

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

MARIA M. ΦΑΛΑΓΓΑ

ΔΑΥΙΔ ΚΟΠΠΕΡΦΗΛΔ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ CH. DICKENS

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

— Τώρα, είπε, διάβασέ μου τίποτα άλλο για τους κρ... για τους κροκιδειλους.

Μά δεν πρόφτασα, γιατί χτύπησε το κουδούνι στην πόρτα του κήπου κι' ήρθε η μητέρα απ' έξω. Με φίλησε και μ' έβαλε να κοιμηθώ.

Ένα πρωί, ήμουν στον κήπο με τη μαμά, όταν πέρασε απ' έξω ένας κύριος απάνω στ' αλλογο. Στάθηκε απ' έξω από τα κάγκελα, χαϊρέτησε τη μητέρα μου φιλικά και της ζήτησε να του επιτρέψει να με πάρει στ' αλλογο του να μου κάνει ένα γύρο.

Εγώ δεν ήθελα, μα αφού μ' έδωσε η μητέρα μου, στάθηκε κι' εγώ φρόνιμα στ' αλλογο, σχεδόν μέσα στην άγκαλιά αυτού του κυρίου, που τον έλεγαν κύριο Μύρστον. Τότε κοίταξα το πρόσωπό του με τα δυο μαύρα βαθειά μάτια του και μουκανε πολύ κακό. Χωρίς να ξέρω το γιατί, τον αντιπάθησα άμέσως και δεν έδλεπα την ώρα πότε να γυρίσουμε. Τέλος γυρίσαμε. Η μητέρα με ρωτούσε πώς μου φάνηκε ο περίπατος, εγώ της διηγόμουν τί είδα και κείνη γελούσε ευχαριστημένη.

Καθώς δλ' αυτά είναι τόσο μακρινά, μου φαίνεται πως ακριβώς την άλλη μέρα με πήρε στην κουζίνα η Πέγκο-τύ (αυτό όμως μπορεί να γίνει και σε δυο ή τρεις μήνες) και μου είπε:

— Κύριε Ντάβυ θέλετε ναρθήτε μαζί μου, να μείνετε δεκαπέντε μέρες στο αδερφό μου, στο Πόρτσμουθ; Σας κάνει γούστο;

— Είναι διασκεδαστικός ο αδερφός σου, Πέγκοτυ;

— Διασκεδαστικός; Μα... και βέβαια είναι διασκεδαστικός. Έγώ τι θα πει αυτό; Εκεί είναι θάλασσα, βάρκες, καράβια, ψάρεμα... είναι και ο Χάμ, που θα παίζετε μαζί.

Το πρόγραμμα αυτό μου φάνηκε τόσο θαυμάσιο, ώστε απάντησα άμέσως ότι ήθελα πολύ να κάμω αυτό το ταξίδι. Αλλά η μητέρα τί θάλεγε;

— Ού, θά σ' άρσει. Άμα έρθει, θά της το πω.

Η μητέρα γύρισε σε λίγο κι' έδωσε τη συγκατάθεσή της. Και το ίδιο βράδυ κανονίστηκαν όλα.

Γρήγορα έφτασε η μέρα που θά φύγαμε, αν κι' εγώ φοβόμουν πολύ μήπως γίνει συντέλεια του κόσμου πριν φτάσει.

Με τί χαρά άφισα αυτό το σπίτι, όπου είχα γνωρίσει τόση ευτυχία! Δεν υποπτευόμουν καθόλου τότε, τί έμελλα άργότερα να χάσω για πάντα. Θυμούνται πώς η μητέρα έκλαψε καθώς με

φιλούσε, και αισθανόμουν την καρδιά της που χτυπούσε δυνατά. Κι' όταν ξεκίνησε τ' άμάξι, θυμώμαι πώς η μητέρα έτρεξε και το φώναξε να σταθεί για να με φιλήσει ακόμα μια φορά!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Μιά αλλαγή.

Η Πέγκοτυ είχε μαζί της ένα καλά-θι με τρόφιμα, που θά μ' άφταναν κι' αν πηγαίναμε και στο Λονδίνο με το ίδιο αυτό άμάξι, που τ' αλλογο του πήγαινε συχνά-σικά, με όλο του το ραχάτι. Πότε τρώγαμε λοιπόν και πότε κοιμόμαστε. Η Πέγκοτυ κοιμόταν άκουμπώντας το σαγόνι της πάνω στο χερούλι του καλαθιού και ροχάλιζε του καλού καιρού.

Αφού περάσαμε από ένα σωρό δρόμους και χάσαμε ώρες δολόκληρες σ' ένα χάνι, όπου το άμάξι σταμάτησε για να ξεφορτώσει κάποιο κιβώτιο, φτάσαμε τέλος στο Γιάρμουθ, στην πατρίδα της Πέγκοτυ. Ήταν κοντά στη θάλασσα και δίπλα στο ποτάμι. Έιοιο μέρος, γεμάτο νερά, έτσι που η πρώτη μου σκέψη ήταν πώς οι άνθρωποι έδω έπρεπε να ήταν πάντα βρεμένοι.

Μάλιστα άπορούσα πώς μπορούσε να υπάρχει ένα μέρος τόσο ίσιο, αφού η γεωγραφία μου έλεγε ότι η γή ήταν σφαιρική. Έγώ όμως σκέφτηκα (τόσα ήξερα!) ότι πιθανό αυτό το μέρος να ήτ.ν στους πόλους κι' έτσι εξηγούνταν όλα!

— Αν είχε και κανένα λόφο έδω και κεί, είπα στην Πέγκοτυ, θά ήταν καλύτερα.

— Α, πά, πά! απάντησε η Πέγκοτυ. Τί γυρεύουν οι λόφοι στο Γιάρμουθ!

Όταν βρεθήκαμε στο δρόμο, κι' αίστάνθηκα τη μυρωδιά από τα ψάρια κι' από την πίσσα, κι' όταν είδα τους ψαράδες και τους ναύτες που πηγαίνονταν, ένθουσιαστήκα μονομιάς, κι' η Πέγκοτυ άκουγε ευχαριστημένη τις έντυπώσεις μου, και στο τέλος μου είπε ότι «βλοι πιά τ'όχουν παραδεχτεί» ότι το Γιάρμουθ είναι το ωραιότερο μέρος του κόσμου.

— Α, να ο Χάμ! φώναξε άμέσως. Πώς μεγάλωσε! Άγνωριστος είναι!

Ο Χάμ μ' άπερίμενε στο χάνι και με ρώτησε τί κάνω σά να ήτν παλιός μου γνώριμος. Εγώ δεν τον είχα ιδεί ποτέ, γιατί δεν είχε ξαναέρθει στο σπίτι από τη νόχα εκείνη που γεννήθηκα. Αλλά η γνώριμά μας προχώρησε πολύ, όταν με πήρε στη ράχη του για να πάμε στο σπίτι του.

Ήταν ψηλό και γερό άγόρι, που το πρόσωπό του ήταν πολύ παιδικάτικο και τα μάτια του έμοιαζαν με προβάτου. Τα

ρουχά του ήταν από καθαρόπανο και το παντελόνι του τόσο σκληρό, ώστε φαντάζομαι ότι θά στεκόταν όρθιο, έστω κι' αν δεν ήταν τα ποδάκια του μέσα. Τα μαλλιά του ήταν κατ'άξανθα και κατσαρά.

Περάσαμε από άμμουδιές και από μονοπάτια γεμάτα σκουπίδια. Περάσαμε ύστερα πλάι σ' έργοστάσια, σε ναυπηγεία, και παντού έδλεπα βάρκες και καΐκια, παλιά, καινούργια, ξηλωμένα, άρχινισμένα ή έτοιμα.

— Να το σπίτι μας, κύριε Ντάβυ, μου είπε ξαφνικά ο Χάμ.

Κοίταξα ένα γύρο, όσο μακριά μπορούσε να φτάσει το μάτι μου. Μα πουθενά, μήτε στην άμμουδιά, μήτε στη θάλασσα, μήτε στο ποτάμι, δεν άνακάλυφα το παραμικρό σπίτι. Μόνο ένα μαύρο καΐκι είδα εκεί κοντά, που ήταν πλαγιασμένο στην άμμο, κι' από πάνω, ένας καπνός έδβαινε από κάποια τρύπα, που έμοιαζε με καπνοδόχο.

Μά σπίτι πουθενά.

— Μά που είναι; ρώτησα.

— Αυτό είναι, κύριε Ντάβυ.

— Αυτό το καράδι;

— Ναι, αυτό.

Λοιπόν, αν μουδειχναν το παλάτι του Άλαδίνου εκείνη τη στιγμή, δέ θά ήμουν τόσο ένθουσιασμένος όσο ήμουν όταν σκεπτόμουν ότι θά κατοικήσω μέσα σ' αυτό το καράδι!

Είχε μιά χαριτωμένη πορτούλα στο πλευρό, είχε ταβάνι και παράθυρα. Μα το σπουδαιότερο είναι πώς ήταν άληθινό καράδι κι' είχε άρμενίσει στίς θάλασσες χρόνια και χρόνια, δίχως να φαντάζεσαι πώς θά χρησίμευε μιά μέρα για σπίτι στη στεριά. Κι' αυτό προπάντων τούδινε στα μάτια μου τόση χάρη και τόση γοητεία.

Από μέσα ήταν κατακάθαρο και συγυρισμένο το παράξενο αυτό σπίτι. Στη μέση ήταν ένα τραπέζι, στον τοίχο ένα παλιό ρολόγι και διάφορες χρωματιστές εικόνες, που παρίσταναν σκηνές της Άγίας Γραφής. Στα δοκάρια της σκεπής ήταν καρφωμένοι κάτι μεγάλοι γάντζοι, που δεν μπόρεσα να καταλάβω τον προορισμό τους. Πλάι στους τοίχους ήταν άραδιασμένα σεντούκια κι' άλλα πράγματα, που μπορούσε κανείς μιά χαρά να τα χρησιμοποιήσει για καθίσματα.

Έγώ η Πέγκοτυ άνοιξε μιά πόρτα και μ' έμπασε σε μιά μικρή κρεβατοκάμαρα. Ήταν ακριβώς στην πλώρη κι' είχε για παράθυρο μιά τρύπα, απ' όπου περνούσε άλλοτε το τιμόνι. Ένας καθρέφτης στον τοίχο με κορνίζα από πεταλίδες, ένα κρεβατάκι ίσα ίσα στο μπόι μου, και κάμποσα θαλασσινά χόρτα μέσα σε μιά γαλάζια κανάτα.

Σ' όλο το σπίτι κυριαρχούσε η μυρωδιά του ψαριού κι' ήταν τόσο δυνατή, ώστε καθώς έβγαλα το μαντήλι μου και

τ'όφερα στη μύτη μου, μύριζε σά να είχα τυλίξει μέσα έναν άστακό. Τόπα στην Πέγκοτυ και μου εξήγησε ότι ο άδελφός της έμπορευόταν άστακούς, καθούρια και γαρίδες. Κι' άληθινά. Είδα ύστερα ένα σωρό απ' αυτά τα θλασσινά, μπερδεμένα τόνα με τ'άλλο μέσα σ' ένα κουδάκι' έτοιμα να δαγκάσουν, τι βρισκόταν μπροστά τους.

Μας υποδέχθηκε μιά ευγενικά γυναίκα, που φορούσε άσπρη ποδιά κι' είχε κοντά της ένα χαριτωμένο κοριτσάκι με γαλάζιες χάντρες στο λαιμό, που μόλις με είδε έτρεξε να κρυφτεί.

Τελειώναμε το φαγητό μας (κατόπουλο, φρέσκο βούτυρο, πατάτες και βραστό άστακό) όταν μπήκε μέσα ένας άντρας με μακριά μαλλιά και πολύ άγαθή φυσιογνωμία. Ήταν ο Δανιήλ Πέγκοτυ, ο άδερφός της Κλάρας Πέγκοτυ, της δικής μας.

— Χαίρουμε πολύ που σ' άς βλέπω, μου είπε. Είμαστε λιγάκι άγριάνθρωποι έμεις, μα άγαπούμε τους καλούς ανθρώπους κι' είμαστε πάντα στους δρισμούς σας.

Εγώ τον ευχαρίστησα και τον κοίταξα με πολλή περιέργεια.

— Πώς είναι η μαμά σας; με ρώτησε ύστερα ο Δανιήλ Πέγκοτυ.

— Καλά, ευχαριστώ, απάντησα. Σας στέλνει τους χαιρετισμούς της.

Το τελευταίο τ'όβγαλα από το κεφάλι μου, θέλοντας να κάμω μιά φιλοφρόνηση στον καλόν άνθρωπο.

— Ευχαριστώ, πολύ, είπε. Αν μείνεται μαζί μας κάμποσο καιρό, θά μ' άς κάμετε μεγάλη χαρά και σε μένα και στο Χάμ και στη μικρή Αιμιλία.

Μουδειξε όλο το σπίτι κι' ύστερα πήγε να πλυθώ με ζεστό νερό και γύρισε μ' ένα πρόσωπο κατακόκκινο, τόσο που δεν το «Η μίς Μπέτου κόλλησε στο τζάμι τη μύτη της.» (Σελ. 12, στ. α.)

Όταν το βράδυ κλείσαμε την πόρτα (έκανε άρκετή ψύχρα) και καθίσαμε να πάρουμε τσάι, το σπιτικό αυτό μου φάνηκε η καλύτερη φωλιά που μπορούσε κανείς να φαντασθώ. Ν' άκοις τον άνεμο να σφυρίζη απ' έξω, να ξέρισε ότι τριγύρω παντού ήταν όμίχλη, και να κάθεσαι πλάι στη φωτιά στο μοναχικό αυτό σπιτάκι, που ήταν ε.α καράδι—ά, ήταν κάτι σαν παραμύθι που με γοήτευε!

Η μικρή Αιμιλία νίκησε έπιτέλους τη δειλία της κι' ήρθε και άβησε πλάι μου σ' ένα μικρό σεντούκι, όπου ίσα-ίσα χωρούσαμε οι δυο μας.

Ο Δανιήλ Πέγκοτυ κάπνιζε την πί-

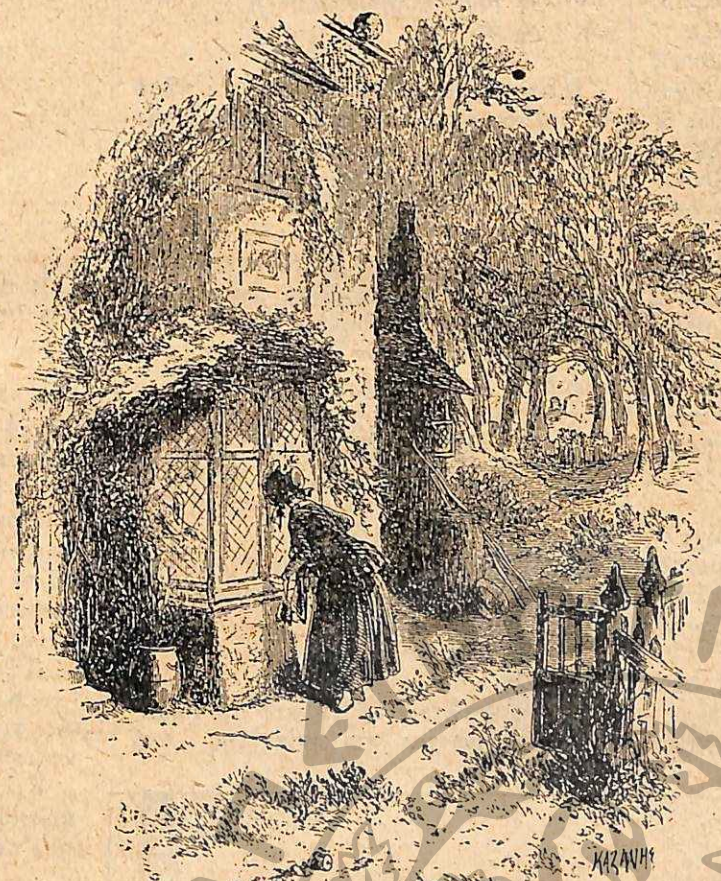
πα του, η Πέγκοτυ (ή δική μας Πέγκοτυ) έρραβε όλοένα, έχοντας πάντα μπροστά της το κουτί με τις κλωστές και τις βελόνες και ένα κομμάτι κερι, όπου γυάλιζε την κλωστή για να την περάσει στη βελόνα. Ο Χάμ πολεμούσε να με μάθω ένα παιγνίδι στα χαρτιά.

Τότε μου ήρθε η ιδέα να πω μιά έ-ξυπνάδα.

— Κύριε Πέγκοτυ, είπα, γιατί το γιό σας τον βγάλατε Χάμ; Έπειδή κατοικείτε μέσα στην κιβωτό;

Είχα πρόχειρα, βλέπετε, στο νοῦ μου τα όνόματα των παιδιών του Νῶε.

Ο Δανιήλ Πέγκοτυ σκέφθηκε ίσως

ότι η ιδέα μου ήταν πολύ βαθειά, αλλά μου άποκρίθηκε:

— Όχι, κύριε, δεν τον έβγαλα εγώ Χάμ.

— Ποιός λοιπόν τοῦδωσε αυτό τόννομα;

— Μά... ο πατέρας του.

— Α, έλεγα ότι σεις είστε ο πατέρας του.

— Όχι. Ο άδερφός μου ήτ.αν ο πατέρας του.

— Πέθανε, κύριε Πέγκοτυ; ρώτησα ύστερα από μικρή σιωπή, γεμάτη σεβασμό.

— Πνίγηκε! είπε ο Δανιήλ.

Μουκανε έντύπωση το ότι ο Δανιήλ

μήπως και για τ' άλλα πρόσωπα της οικογένειας είχα σχηματίσει σφαλερή αντίληψη.

— Κι' η μικρή Αιμιλία, ρώτησα, είναι κόρη σας;

— Όχι, μικρέ μου κύριε. Είναι κόρη του Τόμ, του κουνιάδου του άδερφού μου. Έμένα μου πέφτει άνιψιά.

Δέ μπόρεσα να μη ρωτήσω, ύστερα από μικρή σιωπή:

— Πέθανε, κι' αυτός; κύριε Πέγκοτυ;

— Πνίγηκε! απάντησε.

Κατάλαβα πώς ήταν δύσκολο να έξακολουθήσω τις έρωτήσεις μου, αλλά ήθελα να τα μάθω πιά όλα.

— Δεν έχετε σεις παιδιά, κύριε Πέγκοτυ;

— Όχι, κύριε, άποκρίθηκε γελώντας. Εγώ είμαι άνύπαντρος.

— Άνύπαντρος! είπα ξαφνισμένος. Μα τότε, τί είναι αυτή η κυρία;

Κι' έδειξα τη γυναίκα με την άσπρη ποδιά, που καθόταν κι' έπλενε σε μιά άκρη.

— Είναι η κυρά-Κούμιτζ.

— Είναι συγγενής σας;

Έδω όμως η Πέγκοτυ (ή δική μας η Πέγκοτυ) μουκανε νόημα να σταματήσω, και τότε κι' εγώ κάθησα ήσυχος και κοίταξα τους άλλους δίχως να μιλώ, ως την ώρα που πήγαμε να κοιμηθούμε. Τότε, μυστικά μέσα στη μικρή μου καμπίνα, η Πέγκοτυ μου εξήγησε, ότι ο άδερφός της είχε υιοθετήσει τα δυο άνιψια του, το Χάμ και την Αιμιλία, όταν έμειναν όρφανά. Όσο για την κυρά-Κούμιτζ, ήταν χήρα ενός ναυτικού, που ήταν συνεταίρος του Δανιήλ, και πέθανε πολύ φτωχός.

— Κι' ο άδερφός μου φτωχός είναι, είπε η Πέγκοτυ, μα είναι μάλαμα σωστό και κάνει όσο καλό του περνά από το χέρι. Μα δέ θέλει να τοῦ λέμε ποτέ για τις καλοσύνες του, θυμώνει.

Ο υπνογέμε πήρε γρήγορα, αν και πολεμούσα νακούω το θόρυβο που έκανε ο Δανιήλ κι' ο Χάμ, καθώς κρεμοῦσαν τις ναυτικές αλῶρες τους για να κοιμηθούν. Τότε εξήγησα και τον προορισμό που είχαν εκείνοι οι γάντζοι οι καρφωμένοι στα δοκάρια της σκεπής. Η σκέψη ότι η θάλασσα ήταν κοντά κι' ότι απ' έξω σφυρίζε δαιμονισμένα ο άνεμος, μ' έκανε να φοβάμαι στην άρχή. Μα ύστερα το πήρα απόφαση πώς ήμουν μέσα σε καράδι και στα τελευταία, σκέφτηκα, ο Δανιήλ είναι δῶ, για ό,τι κι' αν χρειαστή.

(Ακολουθεί)

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΜΑΣ

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ὑπὸ ANATOLE FRANCE

ΦΑΝΙΤΣΑ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ἦτοτε ὅμως κατάλαβε πὼς τὰ πουλιά ἤθελαν ψωμάκι καὶ πὼς ἦταν μικροὶ ζητιᾶνοι. Ἀλήθεια ἦταν ζητιᾶνοι, ἦταν ὅμως καὶ τραγουδιστές. Ἡ Φανίτσα εἶχε καλὴ καρδιά καὶ δὲ μπορούσε νὰ μὴ δώσῃ ψωμί στὰ πουλιά, πού τὸ πλήρωναν μὲ τραγούδια.

Ἦταν μικρὴ χωριατοπούλα καὶ δὲν ἤξερε ὅτι μιὰ φορὰ, σὲ μιὰ χώρα ὅπου ἡ γαλανὴ θάλασσα λούζει τοὺς ἄσπρους βράχους, ἕνας τυφλὸς γέρος ἔδωκε τὸ ψωμί του τραγουδώντας στοὺς βοσκούς τραγούδια, πού οἱ σοφοὶ τὰ θαυμάζουν καὶ σήμερα ἀκόμη. Ἡ καρδιά της ὅμως ἄκουσε τὰ πουλάκια, καὶ τοὺς ἔρριξε φίχαλα, πού δὲν πρόφτασαν νὰ πέσουν καταγής, γιατί τὰ πουλιά ἔσπασαν στὸν ἀέρα.

Ἡ Φανίτσα εἶδε ὅτι τὰ πουλιά δὲν εἶχαν ὅλα τὸν ἴδιο χαρακτήρα. Μερικὰ στεκόταν σὲ κύκλο μπροστὰ στὰ πόδια της καὶ περίμεναν νὰ πέσουν τὰ ψίχουλα μπροστὰ στὴ μύτη τους. Αὐτὰ ἦταν φιλόσοφοι. Ἄλλα ὅμως φτερούγιζαν πολὺ ἐπιδέξια τριγύρω της. Εἶδε μάλιστα καὶ ἕναν κλέφτη, πού ἐρχόταν ἀδιάντροπα νὰ τῆς σσιμήσῃ τὴ φέτα.

Ἐτρίψε τὸ ψωμί καὶ ἔρριξε τὰ ψίχουλα σ' ὅλα τὰ πουλιά. Δὲν ἔτρωγαν ὅμως ὅλα. Ἡ Φανίτσα παρατήρησε ὅτι τὰ πιδ ἡσυχάζοντο καὶ τὰ πιδ ἔξυπνα δὲν ἄφιναν τίποτα γιὰ τ' ἄλλα.

— Αὐτὸ δὲν εἶναι καθόλου δίκιο, τοὺς εἶπε. Ὅλοι πρέπει νὰ φᾶνε.

Ἀλλὰ κανεὶς δὲν τὴν ἄκουσε. Ἐτοί

πάντα δὲν τοὺς ἀκοῦν ἐκείνους πού μιλοῦν γιὰ δικαιοσύνη. Προσπάθησε μὲ κάθε τρόπο νὰ βοηθήσῃ τ' ἀδύνατα πουλιά καὶ νὰ ἐνθαρρύνῃ τὰ δειλά. Μὰ δὲν τὸ κατόρθωσε. Καὶ πάντα τὰ μεγάλα πουλιά ἔτρωγαν πιδ πολὺ ἀπὸ τ' ἀδύνατα. Καὶ ἡ Φανίτσα θύμωνε μ' αὐτὸ. Δὲν ἤξερε, βλέπετε, πὼς ἔτσι γίνεται τίς περισσότερες φορές.

Ψίχουλο-ψίχουλο, ὅλη τὴ φέτα τὴν ἔφαγαν οἱ μικροὶ τραγουδιστές. Κι' ἡ Φανίτσα γύρισε εὐχαριστημένη στὸ σπίτι τῆς γιαιγιάς.

Ὅταν ἤρθε τὸ βράδυ, ἡ γιαιγιά πῆρε τὸ καλάθι, ὅπου ἡ Φανίτσα τῆς εἶχε φέρει γαλέτα, τὸ γέμισε μῆλα καὶ σταφύλια, πέρασε τὸ χερούλι στὸ μπράτσο τῆς ἐγγονῆς της καὶ τῆς εἶπε :

— Φανίτσα, γύρισε ἴσια στὸ σπίτι καὶ μὴ σταθῇς νὰ παίξῃς μὲ τὰ παλιόπαιδα τοῦ χωριοῦ. Νὰ εἶσαι πάντα φρόνιμο κορίτσι. Στὴν εὐχή μου.

Ἦτοτε τὴ φίλησε. Ἡ Φανίτσα ὅμως στεκόταν συλλογισμένη στὸ κατώφλι.

— Γιαγιά; εἶπε.

— Τί θέλεις, Φανίτσα μου;

— Ἦθελα νὰ μοῦ πῆς, εἶναι βασιλόπουλα ἀνάμεσα σ' αὐτὰ τὰ πουλιά πού μοῦφαγαν τὸ ψωμί;

— Τώρα πού δὲν εἶναι πιά νεράιδες, ἀπάντησε ἡ γιαιγιά, ὅλα τὰ πουλιά εἶναι ζῶα.

— Ἀντίο, γιαιγιά.

— Στὸ καλὸ, Φανίτσα.

Κι' ἡ Φανίτσα ἔφυγε ἀπὸ τὰ χωράφια, πηγαίνοντας στὸ σπίτι της. Ἀπὸ

μακριὰ ἔδλεπε τὴν καπνοδόχου του νὰ καπνίζει στὸ ρόδινο οὐρανὸ τῆς δύσης.

Στὸ δρόμο ἀπάντησε τὸν Ἀντώνη, τὸ παιδί τοῦ κηπουροῦ. Τῆς εἶπε :

— Ἐρχεσάι νὰ παίξουμε;

Ἡ Φανίτσα τοῦ ἀπάντησε :

— Δὲν ἔρχομαι, γιατί ἡ γιαιγιά δὲν ἀφίνει. Ἀλλὰ θὰ σοῦ δώσω ἕνα μῆλο, γιατί ἐγὼ σ' ἀγαπῶ πολὺ.

«Ἡ Φανίτσα ἔτριψε τὸ ψωμί καὶ ἔρριξε τὰ ψίχουλα σ' ὅλα τὰ πουλιά...» (Σελ. 18, στ. α'.)

Ὁ Ἀντώνης πῆρε τὸ μῆλο καὶ φίλησε τὴ Φανίτσα.

Ἀγαπιόνταν πολὺ τὰ δυὸ καλὰ παιδάκια. Κι' ἀδέρφια νάταν, δὲν θάχαν περισσότερη ἀγάπη.

Καθὼς προχωροῦσε ἡσυχὰ στὸ δρόμο της, σὰ φρόνιμο κορίτσι, ἄκουσε πίσω της φωνὴς ἀπὸ πουλιά καὶ γύρισε καὶ εἶδε τοὺς μικροὺς ζητιᾶνους, πού εἶχε ταῖσει. Τὴν εἶχαν πάρει ἀπὸ πίσω.

— Καλησπέρα, φίλοι, καλησπέρα! τοὺς φώναξε. Εἶναι ὥρα νὰ πάτε νὰ κοιμηθῆτε, καληνύχτα!

Κι' οἱ φτερωτοὶ τραγουδιστὲς τῆς ἀποκρίθηκαν μὲ φωνὴ πού στὴ γλώσσα τῶν πουλιῶν ἤθελαν νὰ ποῦν :

— Ὁ Θεὸς μαζί σου!

Κι' ἔτσι ἡ Φανίτσα γύρισε στὴ μαμά της, ἐνῶ τὴ συνόδευε μιὰ ἀέρινη μουσική.

(Ἀκολουθεῖ)

KIMON AKIASH

ΝΕΑ ΘΡΥΨΑΛΑ

Ἡ ὁλάνοιχτα πρέπει νάχη κανεὶς τὰ μάτια του, ἢ κατάκλειστα ἀπὸ τῆς ἀμαθείας τὸν ὕπνο. Ἡ ἡμιμυθία μοιάζει πὲρ τὴν ὑπνὴλὴ ἐκείνη κατάστασιν τοῦ ἀνθρώπου πού κουτουλά ἀπὸ τὴ νύστα καὶ σκέπτεται ἀκούει, βλέπει καὶ λέγει τοῦ κόσμου τίς ἀνοησίες!

Γιὰ νὰ θαυμάσῃ κανεὶς κάτι— ἕνα ἔργο τέχνης π. χ. : — πρέπει νάχη κάποια ἐφεδρία, ἄλλως περιτριζέται στίς ἐντυπώσεις τῆς ἐπιφάνειας. Ὡστόσο, ὅσα περισσότερα γνωρίζει κανεὶς, τόσο λιγώτερα θαυμάζει.

Δ. Γρ. Κ.

ΤΟ ΛΟΥΛΟΥΔΑΚΙ ΤΟΥ ΤΕΜΠΛΟΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ JULES CHANCEL

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ὁ Σιμόν τέλειωσε ἐπιτέλους τὸ λόγο του, κατέθηκε ἀπ' τὴν καρδέλλα κι' ἐτοιμαζόταν νὰ μῇ πιά στὸ μαγαζί του, ἀκολουθούμενος ἀπὸ ἕνα πλῆθος φίλων πού ἦταν πρόθυμοι νὰ χειροκροτήσουν κάθε ρήτορα, φτάνει νὰ τοὺς κερνοῦσε κανένα ποτηράκι.

Ὁ μπαρμπα-Ρεμῆς, ἀνοίγοντας δρόμο μὲς στὸ πλῆθος, τὸν πλησίασε καὶ τὸν ἔπιασε ἀπ' τὸ μανίκι.

— Γείτονα, τοῦ εἶπε, ἦρθα γιὰ κείνο πού εἶχαμε πεί.

— Τί πράγμα; ρώτησε ὁ Σιμόν δυσχερῆς πού τὸν ἐνοχλοῦσαν.

— Σοῦ φέρνω τὸ γιό μου τὸν Νικόλα, πού μοῦ εἶχες ὑποσχεθεῖ πὼς θὰ περνεσὲ στὸ μαγαζί σου, γιὰ νὰ τοῦ μάθῃς τὴν τέχνη. Θέλει νὰ γίνῃ παπουτσή.

Καὶ λέγοντας αὐτὰ, ὁ μπαρμπα-Ρεμῆς ἔσπρωχνε τὸ παιδί πρὸς ἐκείνον πού ἤθελε νὰ τοῦ δώσῃ γι' ἀφεντικό, μὰ ὁ Σιμόν, πού αἰσθανόταν τώρα τὸν ἑαυτὸ του περισσότερο ρήτορα παρά παπουτσή, ἄρχισε νὰ γελάῃ :

— Κάνεις κουθέντα γιὰ δουλειά, καὶ μένε, μιὰ τέτοια μεγάλη ἡμέρα! εἶπε. Μιὰ τέτοια σπουδαία ἡμέρα σὰν τὴ σημερινή, πού οἱ Μασσαλιῶτες πᾶνε στὸν Κεραμεῖκό γιὰ νὰ ρίξουν τὸν τύρρανο; Ὁ μπαρμπα-Ρεμῆς σήκωσε τοὺς ὦμους.

— Αὐτὰ, εἶπε, εἶναι πράγματα πού δὲν μ' ἐνδιαφέρουν ἐμένα. Μοῦ εἶπες, ναὶ ἦ ὅχι, νὰ σοῦ φέρω τὸ Νικόλα γιὰ νὰ τὸν κάνῃς κάλφα σου, καὶ πὼς ἡ γυναίκα σου χρειαζότανε καὶ κείνη τὴ Νανέττα γιὰ νὰ τὴν βοηθήῃ;

— Ναί, τὸ εἶπα καὶ δὲν πέρνω πίσω τὸ λόγο μου. Ἀσ' τὰ ἐδῶ τὰ παιδιὰ σου, μπαρμπα-Ρεμῆ. Δὲν ξέρω ἂν θὰ κάνω καλὸ παπουτσή, τὸ γιό σου. Σοῦ ὑπόσχομαι ὅμως πὼς θὰ τὸν κάνω ἕναν καλὸ πατριώτη, καὶ σήμερα αὐτὸ εἶναι πιδ ἀπαραίτητο.

Καὶ καθὼς ὁ Ρεμῆς δοκίμαζε νὰ διαμαρτυρηθῇ, ὁ παπουτσή ἐξακολούθησε.

— Μὰ κοίταξε ντὲ γύρω σου, ἀνόητε, καὶ ἰδὲς τὸ λαὸ πὼς ἀνεβαίνει ὅλο καὶ ψηλότερα. Ἐγὼ τώρα ἂντὶ νὰ μπλῶνών παπούτσια, εἶμαι μέλος τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου τοῦ Παρισιῦ. Στὸ σπίτι μου ἀντίκρυ ἀέθεται ὁ Δαντέν, ὁ δικηγόρος πού ὦρα τὴν ὥρα θὰ γίνῃ ὑπουργός.

Παρακάτω, κοντὰ στὸν ἄγιο-Γερμανό, ἀέθεται ὁ φίλος μου ὁ Μαρά. Ἐδῶ, στὴ γωνιά τοῦ δρόμου, ἔχει τὸ χασάπικο τοῦ ὁ ἄλλος φίλος μου ὁ Λεζάντρ, καὶ παρακάτω, κοντὰ στὸ Νέο Θέατρο, εἶναι τὸ σπίτι τοῦ Καμίλλου Ντεμουλέν. Ὅλοι αὐτοί, μπαρμπα-Ρεμῆ, εἶναι φίλοι μου καὶ αὐριο θὰ γίνουν ἡ Κυβέρνηση. Κα-

θὼς βλέπεις λοιπόν, δὲν εἶναι τώρα ὥρα γιὰ νὰ κάθεται κανεὶς καὶ νὰ φτιάχνῃ παπούτσια.

Ὁ μπαρμπα-Ρεμῆς, παρ' ὅλα τὰ χειροκροτήματα καὶ τὰ «ζήτω» πού χαιρέτησαν τὴ ρητορική του γείτονα του, ἐξακολουθοῦσε ἀκόμη νὰ μένῃ δύσπιστος καὶ νὰ μὴν πείθεται στὰ λόγια τοῦ Σιμόν. Στεκόταν ἐκεῖ πέρα καὶ δὲν ἤξερε ἂν ἔπρεπε νὰ πάρῃ τὰ παιδιὰ του καὶ νὰ φύγῃ, ἢ νὰ τὰφήσῃ στὸν παλατὸν αὐτὸν ἀφεντικό. Στὸ τέλος ὁ Νικόλας τοῦ εἶπε :

— Ἀφῆρέ μας ἐδῶ, πατέρα, ὅτι κι' ἂν λέει ὁ ἀφεντικός, ἐγὼ θὰ βρῶ νὰ κά-

«Παίρνοντας ἕνα παλιὸ παπούτσι, ἄρχισε νὰ τὸ διορθώνῃ...» (Σελ. 19, στ. γ'.)

νω δουλειά στὸ παπουτσαῖδιο. Καὶ ὅσο γιὰ τὴ Νανέττα, μὴ στενοχωριέσαι. Τὴν παίρνω ἐπάνω μου.

Ὁ καίμενος ὁ μπαρμπα-Ρεμῆς πού τὸν στενοχωροῦσε πολὺ ἡ ἰδέα νὰ σέρνῃ μαζί του τὰ παιδιὰ του ὅλη τὴν ἡμέρα, δὲν ἤθελε καὶ ἄλλο καλύτερο.

— Ἐ, ἀφοῦ εἶναι ἔτσι, μέντε δῶ, μικρούλα, εἶπε, καὶ κοιτάξε νὰ εἶστε φρόνιμα. Τὸ βράδυ, ἀμὰ τελειώσω τὴ δουλειά μου, ἔρθω νὰ σὰς πάρω.

Καὶ χωρὶς νὰ κάτῃ νὰ πιῇ τὸ «ποτηράκι» πού τοῦ πρόσφερε ἡ γυναίκα τοῦ Σιμόν, ὁ μπαρμπα-Ρεμῆς ἀπομακρύνθηκε μὲ μεγάλαν βήματα καὶ ἔστριψε ἀπ' τὴ γωνιά τοῦ δρόμου.

Σὰν ἔμεινε μόνος του, ὁ Νικόλας, χωρὶς νὰ δύνῃ καμμιὰ προσοχή στὸ Σιμόν πού ἐξακολουθοῦσε νὰ ρητορεύῃ καὶ νὰ κουτοσπίνῃ μέσα στὸ παραμάγαζο μαζί μὲ ὅλους τοὺς χασομέρηδες τῆς γειτο-

νιάς, πῆρε τὴν ἀδερφή του ἀπὸ τὸ χέρι καὶ μῆλκε στὸ ἐργαστήρι.

Τὸ παπουτσαῖδιο ἦταν ἐντελὸς ἄδείο. Ὁ Νικόλας ἐγκαταστάθηκε στὴ θέσιν τοῦ παπουτσή καί, παίρνοντας ἕνα παλιὸ παπούτσι πού ἦταν πεταμένο χάμα, τὸ ἔβαλε στὰ πόδια του καὶ ἄρχισε νὰ τὸ διορθώνῃ, ὅπως εἶχε δεῖ τὸ κύρ Σιμόν νὰ κάνῃ τὴν ἐποχή πού καταδεχόταν ἀκόμη νὰ ἐξασκεῖ τὴ τέχνη του.

Ἐκεῖ πού κάρφωνε, χτυποῦσε καὶ κολλοῦσε, ὁ μικρὸς ἐξηγοῦσε στὴ Νανέττα τὰ σχέδιά του.

— Βλέπεις, ἀδερφούλα μου, ὁ Σιμόν κάθεται καὶ μὰς κόβει ἕνα σωρὸ κοῦρες γιὰ τοὺς φίλους του, πού θὰ διώξουν, λέει, τοὺς τυρράνους γιὰ νὰρθουν στὰ πράγματα αὐτοί. Ἐγὼ ἀπ' ὅλα τούτα δὲ καταλαβαίνω γιὰ τὸ μόνον πού ξέρω εἶναι, πὼς ὅτι κι' ἂν γίνῃ, ὁ κόσμος θὰ ἐξακολουθήσῃ νὰ φοράῃ παπούτσια, καὶ ὅσο φοροῦν παπούτσια οἱ ἀνθρώποι, οἱ παπουτσήδες θὰ ἔχουν πάντα δουλειά.

Ἡ Νανέττα, ὀρθὴ δίπλα στὸν ἀδερφό της, τὸν ἄκουγε σοβαρῇ, χωρὶς νὰ μιλήσῃ, κοῦνησε μόνον τὸ κεφάλι της σὰ νὰ ἐπιδοκίμαζε τὰ λόγια τοῦ Νικόλα πού ἐξακολούθησε :

— Γι' αὐτὸ τὸ λόγο, βλέπεις, θέλω νὰ μάθω γρήγορα τούτῃ τὴν τέχνη, γιὰ νὰ μπορῶ νὰ βοηθῶ τὸν πατέρα πού δὲν τὰ καταφέρνει πιά ὁ καίμενος.

Τὸ κοριτσάκι ἀφοῦ ἔμεινε γιὰ λίγην ὥρα σκεπτικό, ὕστερα μίλησε καὶ αὐτὸ μὲ τὴ σειρά του :

— Ἐχεις δίκιο, Νικόλα, εἶπε, νὰ θέλῃς νὰ μάθῃς τούτῃ τὴν τέχνη, μιὰ καὶ σ' ἀρέσει. Μὰ ἐγὼ δὲ θέλω, ὅπως ἀποφάσισε ὁ πατέρας, νὰ βοηθῶ τὴ γυναίκα τοῦ Σιμόν στὸ μαγειρίο. Νὰ κερνᾶω κρασί ὅλους αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους, εἶναι ἕνα πράγμα πού μοῦ φέρνει ἀηδία, ἀρκεῖ μονάχα νὰ τὸ σκέπτομαι.

Ἐμένα μοῦ ἀρέσουν οἱ ὄρατοι καὶ καλοντυμένοι κύριοι, οἱ ὁμορφες κυρίες μὲ τὰ μεταξωτὰ φορέματα καὶ τίς νταντέλλες στὸ λαιμό, σὰν ἐκεῖνες πού ἔδλεπα στὴν ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Κώμου ἢ στὸν Κεραμεῖκό.

Ὁ Νικόλας χαμογέλασε καὶ μουρμούρισε τραβώντας τοὺς σπάγγους τοῦ παπουτσιοῦ πού ἔραβε :

— Εἶσαι δηλαδὴ σὰν νὰ ποῦμε, μιὰ μικρὴ «χρῖστο-ράτσια», ὅπως λένε τώρα.

— Ναί, ἀπάντησε ἡρεμὰ ἡ Νανέττα.

— Μ' αὐτὸ δὲν εἶναι ἐπάγγελμα.

— Μὰ γι' αὐτὸ κι' ἐγὼ διάλεξα τὸ ἐπάγγελμα πού θὰ κάνω.

— Τί;

— Ὅτι γίνω ἀνθοπώλισσα. Ὁ Νικόλας σοῦφρωσε τὰ μούτρα του ὕστερα ἀπὸ τὴ δήλωσιν αὐτή. Μὰ ἡ Νανέττα προσπαθῆσε νὰ τὸν φέρῃ μὲ τὸ μέρος της.

«Τὸ περιβάλλον τῆς γιαιγιάς εἶναι χλόη λουλούδια καὶ πουλιά...» (Σελ. 5, στ. γ'.)

